

1. kapitola

Jmenuji se Justýna, je mi 8 let a přišel mi tajemný dopis od táty. Víte, tajemný je proto, že mi maminka už od doby, kam až má paměť sahá, říkala, že tatínek nás opustil. Pamatuju si, že když mi byly 4 roky, ptala jsem se cestou ze školky mámy, proč pro mě někdy nechodí i tatínek a kde ho vlastně mám. Maminka tehdy nakrčila čelo, jako to dělává vždycky, když přemýšlí, přivřela své hnědé oči a povzdechla si: „Víš, tatínek odešel, když jsi ještě byla úplně malé miminko,“ pověděla mi. Od té doby jsem si představovala, že tatínek si sbalil malý hnědý kufřík, políbil maminku na čelo a řekl: „Tak maminko, odcházím. Uvidíme se později.“ Přistoupil pak k mé postýlce, potutelně na mě mrkl a zašeptal mi do ucha: „Vrátím se s tou nejlepší hračkou pro svou milovanou dcerušku.“ Každý den jsem potom čekala, kdy se objeví ten pán s černými vlasy a knírkem, jak jsem si ho představovala, protože i já mám černé vlasy, zatímco maminka hnědé. Musela jsem tedy tu barvu zdědit po něm. No, a věřila jsem, že ten pán se jednou objeví i s tím hnědým kufříkem, který bude hodně otlučený a bude mít na sobě nálepky z různých cizokrajných zemí, protože můj tatínek je dobrodruh a cestuje po celém světě a hledá pro mě tu nejlepší hračku, jakou kdy kdo vyrobil.

Když jsem začala chodit do školy, představovala jsem si, že táta už tu hračku našel, plaví se po moři zpět za mnou, jenže ho stihne ukrutná bouře a jeho loď ztroskotá. Tatínek se ocitne na ostrově jako Robinson Crusoe, o kterém nám vyprávěla paní učitelka ve třídě. Maminka mi pak musela knihu číst před spaním, abych se dozvěděla, jestli se Robinson dostane domů, protože pokud se to podaří jemu, pak určitě i tatínek brzo dorazí. Vráť se celý zarostlý s tím svým kufříkem plným nálepek a v něm bude mít tu hračku. Nevěděla jsem, co to může být za hračku, ale určitě bude krásná a možná taky trochu chlupatá a heboučká a rozhodně má fialovou barvu, protože tu já miluju ze všeho nejvíc.

Když se mě děti ve třídě ptaly, kde mám tatínka, vyprávěla jsem jim o jeho cestovatelských dobrodružstvích a o hračce, kterou pro mě jel koupit. Petr Slíva, kterého vůbec nemám ráda a jehož tatínek je nějaký „velký zvíře“, jak vždycky říká maminka paní Martě Maličkové, se kterou se večer schází na víno, tyčinky a tak. „Copak pan Slíva, to je velký zvíře!“ vykřikuje se skleničkou červeného v ruce. Já tedy moc nevím, co je velké zvíře, ale představuju si, že Petrův tatínek je lev, protože to je král zvířat. Že ten lev chodí po dvou a mluví jako člověk a nosí sako a chodí do nějaké velké firmy, kde pracuje, a lidi se ho bojí, protože kdyby si ho zneprátekli, snědl by je. No a Petr sice není lev, ale asi si myslí, že když je syn krále zvířat, že může vše. A tak se rozhodl, že mi může dělat všechno, co se mu zamane, a pořád mě zlobí. Tehdy mi pověděl, že jsem padlá na hlavu, že tatínek od nás prachsprostě zdrhnul, protože se nemohl koukat na ten můj pihatej obličej a velký modrý oči. Prý když vybuchl Černobyl, tak se naši nakazili a teď můžou dělat jenom samý divný děti. Já se ale Petra zase tolik nebojím, protože on nemá velkou tlamu jako jeho táta, a proto, když to do-

řekl, vrhla jsem se na něj a začala mu škubat vlasy. Děti kolem nás si stouply a křičely: „Hugo, do toho! Hugo, uškrť ho!“

Ten Hugo jsem jako já, prý podle toho vtipu, kdy na slona vylezou mravenci a on utíká a chce se jich zbavit, setřese všechny až na posledního mravenečka, a ten se právě jmenuje Hugo. Mraveneček se ho drží za krk a ostatní na něj volají přesně to samé, co teď děti na mě. Víte, já jsem taková malá, jsem nejmenší ze třídy, a jak říká babička, jsem hubená jako lunt, tak jim asi toho mravence připomínám.

Petr je sice dvakrát těžší, stejně jako ten slon, ale můj útok nečekal, takže jsem byla v převaze. Jenže v tu chvíli vešla do třídy paní učitelka a bylo po všem. „Provazníková, už zase! Přines mi žákovskou, napíšu o tom mamince. Holka, co z tebe bude, když se pereš s kluky?“ Jenže já se neperu s kluky, já se peru jen s Petrem. Paní učitelka to ale nechápe. Asi že její tatínek je taky nějaký zvíře, a tak s Petrem drží. Jsou jedna ruka. To jsem teď slyšela od sousedky, že prý to znamená, že spolu drží, a to na Petra a paní učitelku Součkovou fakt sedne.

Vaše dcera se dnes zase poprala s Petrem Slívou. Prosím, abyste jí domluvila. Pokud to tak půjde dál, navrhnou jí dvojku z chování, a to je na dívku, která chodí teprve do 3. třídy, hodně nezvyklé.

Napsala mi tehdy paní učitelka.

„Justýno, co to s tebou je!? Takovou zlobivou holku přece nebudou chtít přijmout nikam na střední. Budeš se muset vyučit prodavačkou, a to by tě nebavilo,“ peskovala mě maminka. To ona prohlašuje často, to s tou prodavačkou, jenže prodavačky se mají dobře. Ťukají si do pokladny, počítají penízky a potom pokladnu vyberou a jsou bohaté. Já mám doma taky dětskou pokladnu a v ní penízky a baví mě hrát si na paní prodavačku a prodávat

mamince nebo babičce dobroty. Ale to by se mamince nelíbilo, kdybych jí pověděla, že mi nevádí být prodavačka, ona totiž vydává knihy a chce, abych i já dělala něco podobného. I to vydávání by mě bavilo, ale prodavačka asi víc. Jenže máma toho spoustu neví, stejně jako neví, co se stalo. Nikdy jsem jí neřekla, že o mně Petr vykládá ošklivé věci, ale to o tátovi už se netýkalo jen mě, nýbrž celé naší rodiny. „Smál se tatínkovi, řekl, že necestuje, ale že od nás utekl!“ přiznala jsem jí.

Maminka se na mě podívala. Oči se jí zaleskly, zase se jí nakrčilo čelo a povzddechla si. „Víš, Justýnko, tatínek nás opravdu opustil, ale neutekl, byl hodně nemocný. Měl tě moc rád a chtěl s námi být, ale nemohl. Nemoc si ho vzala. Zubatá se neptá, jestli tu chceš být, nebo ne. Prostě jednou přijde a vezme si tě,“ vysvětlovala. Od té doby jsem Zubatou nenáviděla. To kvůli ní si tatínek tehdy sbalil ten hnědý kufříček a odešel. Jenom jsem nedokázala pochopit, proč ta Zubatá chodí a bere si tatínky a všechny další lidi, kteří nechtějí nikam jít. A proč doktoři, kteří umí vyléčit všechno, i tu hroznou nemoc, co jsem dostala před měsícem, nemůžou tu Zubatou odehnat.

To bylo panečku něco. Měla jsem horečku. Maminka mi šáhla na čelo a zděsila se: „Holčičko moje, ty jen hoříš, musíme k doktorovi.“ Já jsem tedy moc neviděla a i její hlas jsem slyšela jakoby z dálky. Před očima jsem měla něco jako mlhu, anebo to možná byl kouř z mého hořícího těla, kdo ví. Tehdy jsem myslela, že usnu a už se nevzbudím. Pan doktor si mě ale prohlédl, napsal mi nějaké léky a za dva dny už mi bylo zase dobře. Tak nechápu, proč když jsem já umírala a pan doktor mě uzdravil, neuzdravil také tatínka? Víte, já si myslím, že tatínek si postavil hlavu a nechtěl jít k doktorovi, protože se bál, to já se totiž taky bojím, hlavně in-

jekcí. No, a jak byl už dospělej, tak s ním maminka nic nezmohla, a když se mu pak udělalo ještě hůř, bylo na doktora pozdě. Slyšela jsem totiž ten večer maminku, jak tetě Martě Maličké vykládá: „Tak jsem jí to musela říct, děti ve škole si z ní dělaly srandu. A jak chceš tak malé holce vysvětlit, že jsi nemohla tatínkovi nijak pomoci?“ No a podle toho si myslím, že tatínek se toho doktora bál, protože jinak by přeci maminku poslechl a šel k němu. Potom by mu, jako mně, bylo za dva dny líp. Rozhodla jsem se, že už se doktorů nikdy nebudu bát a budu poctivě chodit na všechny injekce a nebudu se bránit, když se mě sestřička bude snažit píchnout.

Jen tedy nevím, jestli se to vztahuje i na zubaře, protože ty já ze srdce nenávidím. Víte, já myslím, že tuhle práci můžou dělat jenom nějací násilníci, protože trhají malým dětem zuby, až z toho teče krev, a kdykoli přijdu do ordinace, tak se na mě pan zubař usmívá, jako by se těšil, až mi zase vytrhne nějaký zub. Proto jsem se rozhodla, že mu nedám příležitost, a proto vždycky večer předtím, než máme jít se školou k zubaři, sedím s maminkou u televize a viklám si všechny zuby, co se jen trošičku hýbou, aby mi vypadly dřív, než se dostanu k němu na křeslo. Sice vždycky prohlašuje: „Justýnko, to jsem rád, že máš všechny zoubky v pořádku, vidím, že ti zase pár těch mléčných vypadlo, to je dobře, za chvíli budeš mít dospělé zoubky,“ ale já vím, že není rád, že mi vypadly ty mléčné, které rozhodně nejsou z mlíka ani tak nechutnají, nýbrž že se těší, až mi narostou ty další dospělé, aby měl co trhat. Ty jsou prý mnohem větší, než ty, co mám v puse teď, tak se mu budou lépe vytrhávat.

Zajímalo by mě, jestli se tatínek tak bál i zubařů, ale myslím, že ano. Ptala jsem se na to maminky, ale nechce o tom ani slyšet. Řekla mi, že se už na tatínka nemám ptát, ať se netrápím.